

פרשת שמות
תשפ"ה

גיליון 257

א לעבטיגער שבת

הארט השבת

מאת הרב יהודה צבי שפירא

הזהירות במאכלים

פניני פרשה

"ויהי ביום השמיני קרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל" (ט. א.)

בדברי רש"י: **שאותו היום היה ראש חודש ניסן**. אפי"ל ע"פ המובא בליקוטי מוהר"ן (ל"ט ב): בדברי חז"ל (ר"ה ב): **ניסן ראש השנה למלכים**. ואז ממנין כל המלכים למעלה, ובוודאי נותנין מתנות לכל אחד ואחד שממליכין אותו, והשם יתברך יתן לנו גם מלך ומנהיג, רועה נאמן שיוכל להאיר בנו. וזהו: **קרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל**, והשורע הנאמן – **משה רבינו נתן להם מתנות**, וכמובא בחז"ל על פסוק זה, **שיום זה נטל עשר עטרות**, וביניהם: **ראשון לנשיאים**, לכהונה, לעבודה. ועיין גם בליקו"מ (תורה י"ז) על גנוסיה דמלכא.

"ויהי ביום השמיני קרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל" (ט. א.)

שמיני הוא מעל הספירות כידוע, **עולם הבינה**, אך משפיעה לכלל הספירות המתחלת מ'חסד' ומסתיימת ב'מלכות', וזה: **'ביום השמיני' – ספירת הבינה**, **'לאהרן ולבניו'** רומז למידת **'החסד' – אהבה**, ראשית הספירות, **'ולזקני ישראל'**, רומז לספירת **המלכות** ע"פ המובא (ליקו"מ כ"ז): **'זקן זה קנה חכמה' – הקנה מוציא קול**. **'ומלכות – פה'**, (פתח אליהו).

"ויהי ביום השמיני קרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל" (ט. א.)

אפי"ל ע"פ המובא (ליקו"מ נ"ו): **שעל ידי התורה קוראים לחי החיים**. ומכניסים אלוקותו יתברך לתוך הצמצומים שהם הימים, והתורה מכרזת, מוכיחה וצוה: **'עז מתי פתיים תאהבון פתי'**. וזהו דהגשו של **'ביום השמיני'** כלל הימים – המידות והצמצומים, של בניי שמשמונה ימים נכללים בהקב"ה ע"י הברית מילה, וכמובא בזוהר (אמור צא): **שבני ישראל משמונה ימים נדבקים בשמו ורשומים בשמו והם שלו**, כמו שנאמר ומי כעמד כישראל גוי אחד בארץ.

קרא משה רומז על קריאתו של התורה, שהוא ענינו של משה. **'לאהרן ולבניו'** רומז על אזהרתו מדבר עבירה – שהקריבו כאן הקרבנות עבור חטא העגל כמובא בדברי רש"י עה"פ **'קח לך עגל בן בקר לחטאת'**.

ובהמשך: **'ולזקני ישראל'** רומז על המשך הכרזת התורה המכנסת – **אריכות ימים בתוספת קדושה**, ככתוב על אברהם: **'ואברהם זקן בא בימים'**, שזה נמשך מכוח התורה, כמובא (ליקו"מ ס). וכן (ליקו"מ ד' ח): **שצריך האדם כל מה שמזקין להוסיף אור קדושה ודעת**, וזה ע"י התורה כמובא שם מאמר: **'זקני תלמידי חכמים כל זמן שמזקינים דעתם מתישבת עליה'**.

התלבשות הנפש, כי הרגלין הם גם בבחינת דיבור – נפש, בבחינת 'צדק תדברו', בבחינת 'צדק יקראו לרגלו'. וזהו הסימן של 'מפרס פרסה' שנסדקו הרגליים ע"י הביקוע, אבל בטמאים הם נתפסים שם מאוד, עד שאינם יכולים לבקוע וליצא כלל, וע"כ פרסותיהם קלוטות. ועיין עוד ב'ליקוטי עצות המשולש' (אכילה קז ק"ח ועוד) בסוד סימני עוף טהור ודגים, ואיסור אכילת תולעים ורמשים, בדברי מוהר"ל, בפנימיות טעמי הסימנים והאיסורים ודרכי העבודה הנלמדים מכך.

למה יוחנן כהן גדול יצא לתרבות רעה??

ועד כמה יש לנו להזהר במאכלי האדם, נוכל ללמוד מהמסופר בגמרא (ברכות כט.) על יוחנן כהן גדול שאחרי שמונים שנות כהונה גדולה, בהם היה נכנס ויוצא בשלום מקודש הקדשים, מכל מקום לעת זקנותו הוא נעשה צדוקי. וכבר הקשו ועמדו על איך יתכן שאדם צדיק ומקודש כמוהו ייהפך ביום אחד לרשע. וכתב האר"י הק' (שו"ע האר"י דברים השייכים בסעודה ח) לבאר ענין זה, בהקדם יסוד גדול, שבכל מזון שאדם אוכל ישנם ניצוצות ונשמות מגולגלות, ועם ברכה כראוי ואכילה כהלכה האדם מפריד את הטוב מהרע.

ועיין בליקוטי הלכות (שכירות פועלים ב, ד): יש גלגולי נשמות בבהמות וחיות כידוע, וכמו שאמר הבעל-שם-טוב ז"ל: אוכלים בני אדם, ושותים בני אדם, ורוכבים על בני אדם, כי בכל מקום יש ניצוצי נשמות בני אדם.

ולפי זה ביאר האר"י, שזו הייתה אחת הסיבות שיוחנן כהן גדול נהפך לצדוקי, כי הוא אכל מאכל שבו היה מגולגל אדם רשע, ולא תיקן את נשמת אותו רשע ולכן הושפע לרעה. (ועיין בספר טיב הקהילה תשע"ח פ' שמיני).

הזהירות ממאכלות אסורות בשבי הירדני

חיה זה בשנת תש"ח, נלקח רבי שמואל שפירא יחד עם תושבי העיר עתיקה בירושלים, ועוד מאנשי שלומנו חסדי ברסלב לעבר השבי הירדני – אום ג'מאל – לא הרחק מכביש רבת עמון-עירק. תלאות רבות עבר רבי שמואל בשבי, אך דווקא בכאן נראתה עוז גבורתו ואצילות רוחו. כהודו ירא וחרד הקפיד בעת שהותו במדבר על צלמות לשמור על הידורי הכשרות, לבל ישל חלילה במאכלות אסורות. וכך מספר חברו לשבי רבי נפתלי בורנשטיין – ששהה עמו יחד במחנה השבויים. היה זה בעת סעודה שקיבלו שכללה 'ששה ב'סקוטים' (ייצור משנת תש"ב – שהוגשו לשבויים בשנת תש"ח), שהיו קשים כאבנים ומלאים בנמלים. שעות רבות ישב, ופורר את מנת הביסקוטים הזעומה לפירורים דקים, ובירר אותם שוב ושוב שלא ישל חלילה באכילת איסור, ורק לאחר שוויידא זאת הכניסו לפיו הטהור.

שירת הפרשה

הזהירות ממאכלים אסורים יסוד גדול בתורה עם ישראל פרושים מדבר אסור בשמירה תתרה.

והייתם קדושים נצטוונו באזהרה להיות פרושים ומסגנים בכל דבר אכילה.

מעלי גרה ומפרס פרסה – התנבאים בפרשה יסודות בפנימיות הזהירות רק בסמיני טהרה.

דבר המאכל נתהפך למהות האדם כמקשה לך נצרכת הזהירות בכשרות פראוי וכהלכה.

השבוע אנו קוראים בפרשה על כשרות וטהרת המאכלים. פרק שלם עם מ"ז פסוקים מפרטת לנו התורה על החיות, העופות והדגים הנאכלים, ועוד על הזהירות במה שאנו מכניסים לפינו. וכך כותב המדרש (ויקרא רבה ג"ג ב): אמר רבי תנחום בר חנילאי: משל לרופא שנכנס לבקר שני חולים, אחד שיש בו כדי לחיים, ואחד שאין בו כדי לחיים. זה שיש בו כדי לחיים, אמר להם: דבר פלוני יאכל, ודבר פלוני לא יאכל. וזה שאין בו כדי לחיים אמר להם: כל מה שירצה לאכול תנו לו. כך אומות העולם, שאינם לחיי העולם הבא כתוב בהם: **"כירק עשב נתתי לכם את כל"**. אבל ישראל שהם לחיי העולם הבא אמר: **"זאת החיה אשר תאכלו"**, **"אך את זה לא תאכלו"**.

מעלותא של עם ישראל

וכך נכתב בפרישתינו על איסור מאכלים אסורים: **"כי אני ה' המעלה אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלוקים והייתם קדושים כי קדוש אני"**. רש"י בפירושו השני כותב על כך: **'דבר אחר, כי אני ה' המעלה אתכם, בכולן כתיב והוצאתי, וכאן כתוב המעלה, תנא דבי רבי ישמעאל אלמלי לא העליתי את ישראל ממצרים אלא בשביל שאין מטמאין בשרצים כשאר אומות, דיים, ומעלותא היא גבייהו, זהו לשון מעלה'**.

הוי אומר, שהזהירות ממאכלות אסורים, לא לטמא את עצמינו בשרצים ועוד, היווה איפה ציר מרכזי ביציאתנו ממצרים. ואפשר להוסיף בדברי רש"י, שאדברה: הזהירות ממאכלות האסורים מעלה אותנו ומקרב אותנו לאבינו שבשמים, שהמזון מתהפך לניזון (ליקו"מ כ"ט), ובכוח המאכלים אנו יכולים לעבוד אותו ית' ולהתרומם על ידי כך.

וב'ליקוטי מוהר"ן' (עז ב): **"על ידי אכילה בקדושה וביראת שמים, על ידי זה נעשה הפה בבחינת קומת האדם, וזוכה על ידי זה לבחינת שכונה מדברית מתוך גרנו"**. וכבר מובא בארוכות בדבריהם ובספרים הק', על מעלת אכילת האדם בכשרות ובמתינות, והשפעתו הגדולה על נפש האדם.

פנימיות סימני מעלה גרה ומפרס פרסה

סימנים נתנה לנו תורה בחיות עופות ודגים, מה מותרים לנו לאכול ומה אסורים.

מוהר"ל ב'ליקוטי הלכות' מבאר בפנימיות סימנים אלו, והקשר מכך – לעבודת השם של האדם.

בהלכות 'סימני בהמה וחייה טהורה' (הלכה א. אוצר היראה אכילה צח), מסביר: שידוע שבהמות וחיות טהורות הם מבחינת נוגה, בחינת תרגום, שהוא מעורב טוב ורע, והמינים הטמאים הם כולו רע.

לכך סימני הטהרה, שהיא "מעלת גרה". שהרי זאת ידוע שבכל הדברים שבעולם יש שם ניצוצי קדושה, ומתעלים מדרגת צומח לדרגת חי, ע"י שהחי אוכל את הצומח, שהוא דרגה יותר גבוהה, אך עיקר השלימות הוא שיעלה ל'מדבר', וזהו 'מעלה גרה' שהמאכלים חוזרים ועולים מבטן הבהמה אל צאורה ואל פיה, ששם סומכים ביותר לכלי הדיבור, שהוא מקום הנפש בבחינת: נפשי יצאה בדבורו.

וסימן 'מפרס פרסה' רומז: שכל המינים הטהורים יש בהם מעט טוב, לכך חיות הנפש המלובשת בהם בוקע ברגליהם, כי עיקר קיום האדם הוא על רגליו שהם מעמיד הגוף, וההפרש בין גדר אדם לגדר בהמה ניכר ביותר בעמידת רגליהם. ולכן ניכר ההפרש שבין טהורים לטמאים ג"כ ברגליים. כי בבהמות וחיות טהורות, ניצוצות הנפשות שנפלו לשם אינה כבושה ונתפסת שם כ"כ, ע"כ היות בוקע ויוצא דרך הרגלים, ששם הוא בחינת

הַמִּשְׁךְ הַיָּמִינִי פֶּרֶשָׁה

"ויקראו כל העדה ויעמדו לפני ה'" (ט. ה.)

ב'לפני ה'" כתוב: 'ויעמדו', שרומז על היראה שצריך להיות בעמדו לפני ה'. וככתוב ב'הלכות תפילה' על עמידה של תפילה (שו"ע צ"ג ב): 'לא יעמוד להתפלל אלא באימה והכנעה' ובדברי המ"ב, שנאמר: 'עבדו את ה' ביראה'.

"זה הדבר אשר צוה ה' תעשו וירא אליכם כבוד ה'" (ט. ו.)

על האדם לעשות את שלו בתמימות ופשיטות, לאחר מכן זוכה להארה, ל'וירא אליכם כבוד ה'". ע"י 'איתערותא דלתתא' נמשך 'איתערותא דלעילא'. 'פתחו לי פתח כחודו של מחט ואפתח אני לכם פתח שעולות וקרנות נכנסים בו', (מדרש שהש"ר פ"ה).

"ויקראו בני אהרן את הדם אליו ויטבל אצבעו בדם... ואת הדם יצק אל יסוד המזבח" (ט. ט.)

לכאורה יש לדייק למה כתוב שלושה פעמים 'דם'. ואפ"ל ע"פ דברי חז"ל: 'שלושה ביצר הרע: הוא שטן, הוא יצר הרע, הוא מלאך המות'. והרי קרבן זה כיפר על חטא העגל, וכתוצאה מחטא העגל נמשכו כל העוונות הייסוריים והמיתה, וכאן בא לכפר, ע"י 'הדם שמרצה', רמז: בשלושה פעמים 'דם'.

"וישחט את העלה וימצאו בני אהרן אליו את הדם... ואת העלה המצוא" (י"ב י"ג)

בדברי רש"י: 'וימצאו לשון הושטה והזמנה'. אפ"ל שבכאן ביום הראשון לעבודת אהרן, שזה בית אב להמשך עבודתו בקודש, לימדתו הכתוב מגודל מעלת ההכנה לדבר מצוה - שיש לעשות לכך הכנה והזמנה לדבר מצוה. 'ויבקרבן עולה' שזה כליל לה', הרמז לעבודת השם, כופל הכתוב: 'ב' פעמים 'וימצאו' שבכאן יש להדר בכך ביותר, וכמובא בדבי חז"ל על הכנה לתפילה של חסידים הראשונים. וכמו שאומרים: 'לשם יחוד' בטרם המצווה.

"ויצאו ויברכו את העם וירא כבוד ה' אל כל העם" (ט כ"ג)

אפ"ל ע"פ המובא בליקוטי מוהר"ן (ל"ו): כשהקב"ה מעיד את שמים עם ישראל, מצטייר האור שיוצא מלמעלה לברכה. וזה: 'ויברכו את העם' - ובכך 'וירא כבוד ה' עליהם' שהברכה הצטיירה לטובה ולברכה, וכמובא בדברי רש"י.

"אש זרה אשר לא צוה ה'" (י. א.)

מקודם זה רק 'אש זרה', עדיין אינו אומר לו לעבור על רצון ה', אך לאחר מכן זה נהיה 'אשר לא צוה ה' לעשות דברים שהם לא ציווי ה', וכמובא בדברי חז"ל על היצר שמתחיל מהקל אל הכבד.

"ועל פני כל העם אכבד" (י. א.)

מכאן נוכל ללמוד ש'ברוב עם הדרת מלך', וכדיקו של מקרא: 'על פני כל העם' - שזה רוב עם - 'אכבד' - אתכבד.

"וידם אהרן" (י. א.)

"וידם" גמטריא 'ששים'. ובמדרש (שה"ש ג י"א): 'ששים אותיות שבברכת כהנים מגברין את ישראל'

ואפ"ל שבכוח שתיקתו זכה להמשיך את הברכות לעם ישראל שבברכת כהנים הרמזו בתיבת 'וידם'. וכמובא בחז"ל (פסיקתא רבתי מ"ח): 'שאלמלא קרא איוב תגר על ייסוריו, כשם שאומרים: אלוקי אברהם, אלוקי יצחק ואלוקי יעקב היו אומרים - ואלוקי איוב, א"כ רואים מכאן שבקבלת הייסורים באהבה, מתברכין בו, כי הרי הברכות היו מסורים בידי האבות. ובכך זכה אהרן להמשיך 'ברכת כהנים' לבניו, בכוח ה'וידם' - שתיקה, זכה ל'וידם' - ששים אותיות שבברכת כהנים.

סיפורים מאירים

סיפורי פרשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב ותלמידיו ז"צ

"אל הקודש פנימה" (ויקרא י"יח)

התקרבותו ונסיעתו של רבי אלי' חיים רוזין לאומן !

היה זה בתקופת לימודו של החסיד הנודע רבי אליהו חיים רוזין ממיקימי בית הכנסת הגדול ברסלב במאה שערים בירושלים המכונה בשם השוהל - בישיבה בעיר לומ'ה שהיה ממוקם בגבול ליטא פולין, מצא בבית הכנסת ספר מעניין שלא ידע את שם מחברו היות ו'דף השער' היה חסר.

לאחר שעיין בספר וגם נוכח שרבים מן הדברים שדרש להם המשגיח הנערץ רבי משה רוזנשטיין זצ"ל כתובים בספר זה בלשון זו או אחרת, נכנסו הדברים בלבו והוא החל להתעניין אצל אנשים שונים מי הוא מחבר הספר עד שנודע לו שזה אחד מן הספרים שחיבר רבי נחמן מברסלב זצוק"ל.

רבי אלי' חיים לא הסתפק באותו ניצוץ של ברסלב עד שהחליט לנסוע ללמוד תורה וחסידות בעיר אומן מקום ציונו הקדוש של רבינו - שהיה מרכז חסידות ברסלב באותם הימים.

נסיעתו לאומן לא הייתה כה פשוטה... השנה הייתה שנת תרע"ד... שנת פרוץ מלחמת העולם הראשונה, וכפי שכבר גדולי ישראל נתנו את הסימן: 'ותרע"ד הארץ'... כשמרכז האירועים היה אז בגבול גרמניה - פולין בטרם רוסיה הגדולה נסחפה גם היא במעגל הדמים שסחף אז חלק גדול מן העולם.

פליטים רבים נמלטו אז מפולין לרוסיה, פליטים שכינויים היה בימים ההם היה: 'היימלאזע' דהיינו: 'עוזבי ביתם', גם אמו הדגולה מרת חנה רבקה ע"ה וילדיה (ר' אלי' חיים זצ"ל שני אחיו ושני אחיותיו) עזבו את העיירה קאמראווע ועברו להתגורר למשך כחצי שנה בעיירה רוז'אן. אך כאמור רבי אלי' חיים לא שת ליבו לתבערת המלחמה שמסביבו ובחשבו רק על עתידו הרוחני ביקש רשות מאמו שתסכים לנסיעתו לאומן, אולם אמו התנגדה בתוקף על-כך מאימת פחד המלחמה והסכנה שבדרכים.

אך כפי שהיה מספר רבי אלי' חיים בשיעוריו: השי"ת ריחם עלי, שמע תפילתי, ונענה לכיסופי ובסופו של דבר התרצתה האמא לכך, באומרה לי ששם באומן מכשירים בחורים להיות רבנים... ולא רק שהיא הסכימה שאסע, אלא אף לוותה סכום כסף מסוים למימון הנסיעה. וכך היה - רבי אלי' חיים נסע לאומן (יחד עם עוד בחור שחזר מיד) והגיע לאומן לאחר חג הפסח שנת תרע"ה.

בימיו הראשונים היה לו מאוד קשה להתגלגל ולהתרגל לחסידי ברסלב של אותם הימים באומן שהיו רובם עניים ודלים ולבושם היה פשוט ומרופט, והוא - רבי אלי' חיים - הלא בא משיבה ליטאית מאוד מכובדת...

והיה מספר רבי אלי' חיים זצ"ל: התלבטתי אם להישאר באומן עד שהגיע לעיר הגה"צ רבי אברהם ב"ר נחמן זצ"ל (מגדולי חסידי ברסלב וממאורי ומשפיעי דרכם) מורי ורבי לעתיד, ואז החלטתי: "זאת מנוחתי עדי עד", ואמרתי: "פה אשב כי איוותיה" !!! (ע"פ ספר הזיידע)

את זה תאכלו" (י"א ט)

עבודתו של רבי שמואל שפירא בתום הנסיעה למירון

פחד גדול היה לו להחסידי רבי שמואל שפירא זצ"ל שלא ייכשל חלילה במאכלים אסורים. והיה זה באחד ממסעותיו למירון, כשהוא נוסע יחד עם בני החבורה דרך כביש הבקעה, האוטובוס היה מדגם מאוד מיושן כפי שחוו עולי מירון בימים ההם - ללא אוורור מספק, עם עצירות קשות לאורך כל הנסיעה כשפח האוטובוס החלוד והדקיק להט ככבשן בכביש הבקעה החם, ויחד עם זאת החום העיקר על הנוסעים ללא נשוא.

וכשהחבורה התעייפה מהמסע המפרך, עצרה בדרך למנוחה. אלא ששם גילו כי נפלו מן הפח אל הפחת, מאות זבובים מביצות הבקעה מלווים על ידי החום הלוהט עטו עליהם והפכו את השהייה לבלתי נסבלת. גל הזבובים גם חדר לאוטובוס פנימה, וכאשר המשיכו במסעם, גילו שהזבובים הפכו בני בית ברחבי האוטובוס.

כתום מסע התלאות, משהגיעו מיוגעים, רעבים וצמאים למירון, התיישבה החבורה סביב השולחן לא רחוק מפתח המערה לארוחה וסעודה.

אחד מבני החבורה הבחין ברבי שמואל המוציא מתיקו שני סנדוויצ'ים מלופפים היטב במטלית, הוא שלף אותם מעטיפתם והחל מפורר אותם לפירורים, תוך דקות אחדות הפכו פרוסות הלחם למעיין קמח דק שנפרש על השולחן, ורבי שמואל החל במלאכת הברירה... רבי שמואל שחרר חדרה גדולה שמא במהלך נסיעתו חדר זבוב או חרק לתוך הלחם הפרוס. הפחד והרעדה שלא להיכשל חלילה במאכלות אילצוהו להקדיש מזמנו היקר אצל רשבי" במירון לבל ייכשל חלילה בדבר איסור ממה שמכניס לפיו.

חמש דקות גדולות

מן הסגור החל לסיק התקדים |

לְדִים יָקָרִים ! כְּשֶׁאֲנִי שׁוֹמְעִים עַל צְדִיקִים שֶׁהִסְפִּיקוּ הֶרְבֵּה בִּימֵי חַיֵּיהֶם, יֵשׁ לָנוּ לְדַעַת, שֶׁהִסְפֵּק בָּא מִדְּקוֹת בּוֹדְדוֹת. עוֹד דְּקָה, וְעוֹד דְּקָה, וְכָךְ מְרִוּחִים אֶת הַזְּמַן הַקָּר.

הִיךְ זֶה פֶּעַם בְּיוֹם שְׂשִׁי עָרַב שֶׁבַת קֹדֶשׁ, וְרַבִּי נֶחֱמָן מְטַלְשִׁין הִיךְ אֶצֶל רַבִּי נֶחֱמָן מִבְּרֶסֶלֶב, שֶׁהִיךְ מְאֹד עֶסוֹק בְּהִכְנוּתוֹ לְשֶׁבַת קֹדֶשׁ. לִפְתָּע נֶעֱמַד רַבִּי נֶחֱמָן לִיד הַמְּזוּזָה, הִשְׁעִין עָלָיו רֹאשׁוֹ וְאָמַר לְתַלְמִידוֹ: נֶחֱמָן תּוֹדִיעַ לִי בְּעוֹד חֲמֵשׁ דְּקוֹת.

וְכָךְ הֵחֵל רַבִּי נֶחֱמָן לְהִתְפַּלֵּל וּלְהִתְבַּדֵּד לִיד הַמְּזוּזָה, כְּשֶׁעֲנִינוּ צְרוּמֹת וּסְגוּרוֹת.

תִּמְהָ רַבִּי נֶחֱמָן לְעֲצָמוֹ: חֲמֵשׁ דְּקוֹת ! מָה אֶפְשָׁר לְהִסְפִּיק בְּחֲמֵשׁ דְּקוֹת ! !

וְכֵאלוּ קָרָא אֶת מַחְשְׁבוֹתָיו, זָעַק לְעֶבְרִי: נֶחֱמָן גְּרוּיָסֶע פִּינְעֶע מִינוּט ! "נֶחֱמָן חֲמֵשׁ דְּקוֹת גְּדוּלוֹת!"

בְּהִתְבַּטָּאוֹ עַל חֲשִׁבוֹת שֶׁל תַּפְלָה וְהִתְבַּדְּדוֹת אֶפְּיֵלוֹ רַק חֲמֵשׁ דְּקוֹת.

וְכֶשֶׁאֲנִי נִקְרָא וְנִחְשָׁב אֶת הַדְּקוֹת הַבּוֹדְדוֹת שֶׁלָּנוּ, הַדְּקוֹת שֶׁאֲנִי עוֹשִׂים בְּהֵם דְּבָרִים טוֹבִים, כִּדְּ וְנִגְבֵּר עוֹד וְעוֹד דְּקוֹת עִם דְּבָרִים טוֹבִים, וְכִדְּ יִתְמַלְאוּ לָנוּ שְׁעוֹת וְזָמַן מְלָאִים וְגִדּוּשִׁים.

גם כשהדרך
נעשית צרה
(לאחר סיום ימי
החג המרוממים)

נרע להשתמש עם
הכוחות והתנופה
שקיבלנו
מהזמנים שהדרך
הייתה רחבה !

זְנוּת רָאָה < <

